

La Brunete no sap fer números

Mentre l'unionisme juga a l'estratègia de la por i difon estudis amb rúbrica política sobre la inviabilitat de la independència, un grup de sis acadèmics de prestigi internacional, el Col·lectiu Wilson, respon amb xifres objectives i amb arguments democràtics.

Les “veritats aparentment indestructibles”, les “mentides sense fonament” i les “coaccions i amenaces” que utilitzen els contraris a la independència de Catalunya per espantar la població van fer que un grup d'economistes de prestigi internacional decidissin organitzar una brigada informativa, el Col·lectiu Wilson. Deu el seu nom al president nord-americà i premi Nobel de la Pau Woodrow Wilson (1856-1924) i pretén aportar una anàlisi en profunditat sobre l'estructura econòmica d'un estat propi.

Jordi Galí, director del Centre d'Investigacions d'Economia Internacional (CREI), Xavier Sala i Martín, catedràtic de la Universitat de Columbia; Pol Antràs, catedràtic d'Economia de la Universitat de Harvard; Carles Boix, de la Universitat de Princeton; Gerard Padró, de la London School of Economics and Political Science, i Jaume

Ventura, investigador del CREI, es van reunir a Barcelona, en un acte al Cercle d'Economia i un altre a la Fundació Catalunya Oberta, per sostenir amb arguments contrastats i xifres d'organismes oficials les dimensions econòmiques i jurídiques de la independència de Catalunya. Sense trampes, advertint de les incerteses però també de les oportunitats, dels sacrificis i els avantatges, des del punt de vista estrictament acadèmic. Sense carnet de partit ni consignes governamentals.

D'entrada, els Wilson neguen la premissa que el món giraria l'esquena al nou estat, tant políticament com financerament. “És fals que els bancs catalans perdrien liquiditat i l'accés al BCE en cas que Catalunya volgués mantenir-se en l'euro. Si el Citibank americà, l'UBS suís i el Barclays anglès ho poden fer, per què els catalans, pels mateixos mitjans, fins i tot fora

de la UE i de la zona euro, no haurien de poder accedir a liquiditat com tants altres?”, es pregunta Jordi Galí.

Més amenaces: “Si marxeu d'Espanya, us quedareu fora d'Europa durant tres generacions! I què passa si ens quedem a Europa? Potser l'espectacle de Xipre ens hauria de fer reflexionar sobre la bellesa d'estar a Europa. Europa pot ser un bastió de democràcia i llibertat. Però potser també ho és Suïssa, on gràcies als vots de la gent limiten els *bonus* als banquers”, rebla Xavier Sala i Martín.

Uns morts de fam? Un altre argument recurrent de l'unionisme és que Catalunya viu gràcies a Espanya, i que, si marxés, quedaria enfonsada en la misèria. De fet, la *Brunete mediàtica* i política nega fins i tot el dèficit fiscal, malgrat que són càlculs oficials del govern de Madrid. Un altre dels integrants del Col·lectiu, Jaume Ventura, explica que, si bé és cert que durant la transició a l'estat propi caldria fer una despesa molt important per crear estructures d'estat ara inexistentes, les xifres a la balança entre el cost i la despesa que implicaria per a Catalunya tenir un estat i mantenir-ne l'estructura són positius: “Si volem replicar exactament l'estructura de l'Estat espanyol, això ens costaria 383 euros per persona i any. I això, suposant que volguéssim

L'economia d'un estat propi

Previsions del Col·lectiu Wilson i el Cercle Català de Negocis

Previsions de l'Instituto de Estudios Económicos

PIB

Caiguda entre un 1% i un 2% del PIB, de forma temporal, a causa del boicot.

El PIB català cauria un 20,5% per efecte del boicot espanyol.

Creixement de l'economia

Positiu a partir del 2014, i el 2017 creixement entre el 4% i el 5%.

Nul fins el 2017.

Unió Europea

Catalunya pot ser a la UE i a la zona euro sense massa dificultats en un període raonable.

Fora de la UE i de la zona euro de forma immediata, sense possibilitat d'incorporar-s'hi durant molt de temps.

Pensions

Recuperat el saldo negatiu del dèficit fiscal, les pensions poden arribar a créixer fins a un 10%.

Bloqueig del sistema de Seguretat Social. Els catalans no podrien cobrar-les.

Accés al crèdit per als catalans

Garantit. Les entitats financeres, en cas que Catalunya quedés temporalment fora de la UE, tindrien seus a d'altres països, que els permetrien accedir al crèdit europeu -tant del BCE com del mercat de capitals- com fins ara.

Greus dificultats, perquè les entitats financeres catalanes no podrien recórrer als mercats de capital europeus per no ser un estat membre. Empreses i famílies veurien dràsticament restringit el crèdit.

Atur

Al voltant del 12%.

Pèrdua del 16% dels llocs de treball com a conseqüència de la deslocalització d'empreses espanyoles i internacionals.

mantenir les mateixes ambaixades, el mateix nombre de canons, etc. Però és que quedar-nos és infinitament més car, els catalans paguem per persona i any 2.251 euros en excés de contribució a l'Estat espanyol. De 100 euros que paguem en impostos, només 57 es gasten a Catalunya”, rebla Ventura.

Segons aquests càlculs, hi hauria 1.868 euros per habitant i any més en el pressupost català. “Amb un terç d'aquests diners, aturariem les retallades, amb 500 euros d'aquests 1.868 passariem a ser el sisè país amb més inversió en el sector educatiu, i amb 550 euros per persona i any dels que ens estalviariem seriem el tercer país a Europa en inversió en recerca i desenvolupament”, estima el Col·lectiu.

El camí jurídic. Números a banda, el procés d'independència ha de superar abans un camí tortuós, el jurídic. Carles Boix, catedràtic de Política i Afers Públics a Princeton, explica que “tenim un espai flexible per a poder fer pacíficament la transició. L'ideal és que es permetés de fer un referèndum, en què s'expressaria de manera legal l'opinió i s'obriria un procés de negociació, de reconeixement internacional, amb un repartiment d'actius i de passius amb Espanya, amb el reconeixement per part dels organismes internacionals. Això minimitzaria costos a tothom: a Catalunya, Espanya, la UE i les multinacionals”, apunta Boix.

Començar de nou. Aquests sis destacats economistes i acadèmics catalans constaten que la independència

D'esquerra a dreta: Jaume Ventura, Jordi Galí, Xavier Sala i Martín, Carles Boix, Gerard Padró i Pol Antràs, tots ells catedràtics de prestigi internacional i sense militància en partits polítics.

de Catalunya ja és “inevitable” perquè és una reivindicació que va de “baix cap a dalt”. Per aquest motiu, l'oposició espanyola a l'emancipació catalana només la pot “endarrerir”. I qui més hi perd en cas de conflicte és Espanya, perquè com recorden els Wilson, la legislació internacional empararia Catalunya, que no hauria de fer-se càrrec del deute públic del Regne d'Espanya. Si Catalunya marxa amb un cop de porta, Espanya tindrà un deute descomunal i un 18,5% menys del seu PIB per a fer-hi front. “Aquest escenari col·locaria Espanya a les portes de la fallida i de l'expulsió de l'eurozona”, adverteix Pol Antràs.

En aquest sentit, el Col·lectiu instaura les “elits” d'una banda i altra a pactar el procés per tal de minimitzar els cos-

tos de la transició. En qualsevol cas, el Col·lectiu Wilson insisteix que lluny de ser “catastròfiques” i “segures”, la majoria de conseqüències del procés són ara com ara incertes. Però al món hi ha una mitjana de creació de dos països per any, i aquells que assoleixen la sobirania mai no han fet marxa enrere.

Ara bé, quina mena d'estat seria Catalunya? “No seriem ni millors ni pitjors. Però tenir un estat propi serà una gran oportunitat de canviar regles del joc. Tindrem una ocasió única de fer lleis pròpies, crear riquesa i fer regeneració democràtica, i tenir una administració amb criteris de gestió empresarial. Seria un oportunitat de corregir”, rebla Jaume Ventura.

Gemma Aguilera

Renda 'per capita'	
Enriquiment de la població: la renda passaria dels 27.000 euros actuals als 32.500. Ser català costaria a cada ciutadà 383 euros l'any, per comptes dels 2.251 euros que paguen a Espanya avui.	Empobriments generalitzats, amb caiguda de la renda del 20% i pèrdua de serveis bàsics de l'Estat del benestar.
Dèficit fiscal	
Dèficit del 8,4%, amb un saldo negatiu de 16.409 milions d'euros.	Nega l'existència del dèficit, i atribueix un superàvit de 4.015 milions el 2009, obviant la redistribució interregional que genera el sistema fiscal.

Preus dels béns i serveis	
Els preus es mantindrien estables perquè la moneda seria la mateixa.	Increment dels preus fins a un 50% per devaluació de moneda pròpia.
Moneda	
Euro.	Gairebé impossible d'utilitzar l'euro com a moneda principal.
Multinacionals	
Les multinacionals romandrien al territori, i fins i tot se n'instal·larien de noves.	Fugida massiva de multinacionals cap a Espanya o als països d'origen.

Entitats financeres	
Funcionament normal de les entitats financeres, que probablement obririen seu a l'estranger i operarien com a entitats europees.	Fugida d'entitats a Espanya i fugida massiva de dipòsits de ciutadans contraris a la independència cap a altres bancs espanyols.
Exportacions	
Caiguda de les exportacions a Espanya inicialment, però ràpidament compensada pel saldo internacional i els efectes limitats d'un boicot.	Greus dificultats per exportar al món i a Europa, sense euro i amb una hiperinflació que podria arribar al 50%.

Fons: Col·lectiu Wilson, CCN, Generalitat de Catalunya, Institut de Estudios Econòmics.